

Когато препрочитам тези страници, ми проблясва мисълта, че тази моя изповед ще могат да напишат или поне да подпишат най-малко милион хора като мен! Съдбите ни си приличат като капки вода. Преживял ли съм нещо, което не се е случило на друг, на мнозина? Нищо. Абсолютно нищо. Но не ми се иска читателят да си извади грешно заключение, че постоянно се оплаквам. В ЗУКИД, въпреки всичко, си живееш относително удобно и в безопасност. Един от абсурдните закони на администрацията несъмнено се отнася до положението в йерархията и душевното спокойствие. Според него, неуязвим е само онзи служител, който се намира на най-долното стъпало на стълбата. Единствено той не може да изгуби нищо. Всички останали, губейки положение, губят и безброй привилегии, като се почне от големината на канцеларското бюро, разположението му по отношение на другите бюра и служители, самостоятелните кабинети, и като се мине през телефона, диктофона, секретарката, плаващото работно време, правото на пътуване в спални вагони и самолети и се стигне до най-различни специални добавки и улеснения. Това най-добре обяснява диктатурата на чиновническия лумпенпролетариат – дързостта и свободата, с която живеят куриерите, чистачките, портиерите, охраната, бюфетчийките, пиколата и машинописките. Подмазват им се и най-влиятелните шефове, онези, които се тросват дори и на съветниците. Интересно, че тази пъстра тълпа от дъното на администрацията първа предусеща свалянето на някой голям Шеф. Почти съм склонен да повярвам в съществуването на шесто, чиновническо сетиво! Още преди да се разчуе, Отрасловият директор усеща, че нещо с кариерата му не е в ред, първо в машинописното бюро. Изведнъж всички машинописки са станали твърде заети с пре-

писване на някакви, непознати за него материали. Нито една не можела да го приеме да ѝ диктува. Той стои нерешително известно време наред с нея с доклад в ръце, усещайки как го ползват тръпки от хвърлените изкосо бързи погледа на останалите служители, след което се оттегля в нея си и смирено чака Великият везир да му изпрати въже, отрова или предложение за някаква нова, уж много по-добра длъжност, която, с оглед на способностите му, щяла да бъде по-подходяща за него. Като втори знак за присъдата, произнесена зад нечия тапицирана врата, ще забележи, че не са му донесли кафето, което е поръчал преди два часа. Трети знак: пиколото ще му препречи пътя с ръка и ще му каже, че асансьорът е препълнен. Четвърти знак: чистачката няма да избърше праха по бюрото му, нито пък ще изпразни пълното кошче за отпадъци. Куриерите изобщо няма да предадат писмото, което той е изпратил. Охраната ще му иска пропуска. Как всички те са научили, че шефът е обречен, това завинаги ще си остане в тайна.

Като последен куриер в ЗУКИД, значи, бях свършено неуязвим. Никой не драпаше за моето място. Поради това спокойно си се разхождах през заплетените зукидовски отношения, без да се боя, че ще се изгубя в лабиринтите на амбицията.